GIRONA NOTICIES.COM + Periodisme

A qui preocupa el terme Països Catalans?

Opinió | 08/12/2007 | 07:28

Qui són els que van en contra de la denominació Països Catalans , que fa referència a la mencionada història d'aquestes terres?

Si ho analitzem fredament, el terme Països Catalans no és agressiu amb res ni amb ningú, i fins i tot disposa d'una pàgina del més important cercador a internet del món, que es diu Google Països Catalans. El terme es refereix a uns territoris habitats per persones d'origen comú, que tenen una història, una cultura i una llengua comuna, sense que cap d'ells –mai- hagi decidit les destinacions dels altres. Per posar un exemple en altres ambits, podem fer la comparativa en relació als països que Castella va conquerir i colonitzar ara fa 515 anys, molts dels quals, malgrat totes les barbaritas i abusos de tota mena que els conqueridors enviats per Isabel la Catòlica el 1492 hi van cometre, encara continuen emprant termes com "la madre patria", per referir-se a Espanya i "paises latinoamericanos" "paises hispanos" o altres denominacions semblants per autoanomenar-se, sense que aquest fet obsti que la independència de cadascun d'ells sigui indiscutible.

Tot això és clar, en terres separades per l'oceà Atlàntic i que són a 30.000 quilòmetres de distància i no pas contigües, o a vint minuts d'avió per superar els escassos 200 quilòmetres que separen les Illes de la península.Analitzem doncs comparativament.El Principat de Catalunya, conjuntament amb el País Valencià, la Catalunya Nord i les Illes Balears, els regnes de Cerdenya i Nàpols, i altres territoris adyacents, formaven la Corona d'Aragó, que va fer possible el monarca artífex d'aquella realitat política i històrica, el rei Jaume I, anomenat El Conqueridor, nascut a Montpeller l'any 1208. Tal com era costum a l'època, la vertebració territorial del Principat es va fer possible gràcies a l'ajut dels comtes dels diferents territoris que en formaven part, autèntics virreis que eren a poca distància geogràfica els uns dels altres, encara que en aquells temps en representava molta més. Immediatament després de la conquesta carolíngia, als territoris pirinencs en poder dels francs, s'hi troba la menció d'uns districtes político-administratius -Pallars, Ribagorça, Urgell, Cerdanya, Barcelona, Girona, Osona, Empúries, Rosselló- que reben el nom de comtat, dins dels quals, com a subdivisió, hi existeixen d'altres circumscripcions menors, els pagi (pagus en singular), com, per exemple, eren Berga o el Vallespir.

L'origen d'aquests comtats i pagi es remunta a èpoques anteriors als carolingis, tal com ho testimonia la freqüent coincidència entre els seus límits i els dels territoris d'antigues tribus iberes; com a mostra, el comtat de Cerdanya es corresponia amb el país dels ceretans, el d'Osona amb el dels ausetans, i el pagus de Berga amb el dels bergistans o bergusis, i així tot un seguit.Jaume I doncs va decidir ampliar els territoris del seu domini, i a les Corts de Tortosa de 1225, la noblesa proposa a instàncies seves, emprendre la conquesta i colonització de noves terres cap a sud, amb l'objectiu d'incrementar per la Corona d'Aragó patrimoni i rendes a costa d'un al-Àndalus fragmentat políticament i feble militarment. Així quatre anys més tard doncs, el 1229, la totalitat del País Valencià ja formava part dels territoris de la Corona d'Aragó.

El 31 de desembre del mateix any una nova empresa iniciada per Jaume I sortia del port de Salou, a Tarragona, cap a la conquesta de Mallorca. El Regne de Mallorca es constituia el març del 1230, i només comptava amb aquesta l'illa però amb la intenció reial d'incorporar-hi la resta en un futur. El 1231 pel Tractat de Capdepera la taifa independent de Menorca s'incorporava al regne mantenint la seva situació de territori musulmà. A més el 1235 una campanya patrocinada

pels nobles catalans i amb el vist i plau del rei es fa amb l'illa d'Eivissa i de retruc Formentera. Alfons el Franc incorpora definitavament Menorca expulsant la població andalusiona el 1287 i repoblant l'illa amb vassalls catalans provinents de l'Empordà i d'altres comarques del Principat, tal com va passar amb la resta de territoris conquerits per Jaume I, Múrcia inclosa.

Durant la història del Regne de Mallorca la centralització entre les Illes va ser molt dèbil. Només el governador -abans lloctient reial i després virrei- tenia el seu lloc tinet a Menorca i Eivissa. Cada illa disposava de la seva universitat i institucions pròpies. Així per exemple els Jurats de la Ciutat i Regne de Mallorca només tenien jurisdicció sobre l'illa de Mallorca. Aquesta separació també es manifestava en la participació de Menorca en les Corts Catalanes a diferència de Mallorca, que només aceptava fer-ho a les Corts Generals de la Corona d'Aragó.

El Regne de Mallorca -o Regne de Mallorques- va ser l'entitat política formada després de la conquesta de Mallorca, l'any 1229, i la proclamació de les franqueses per Jaume I. El Regne va ser alguns anys independent i després infeudat al rei d'Aragó per integrar-se definitavament a la Corona d'Aragó fins a la seva liquidació el 1715 pels Decrets de Nova Planta de Felip V, guanyador de la Guerra de Successió contra els Àustries.

Així doncs, i després del context exposat, em pregunto, ¿qui són els que van en contra de la denominació Països Catalans, que fa referència a la mencionada història d'aquestes terres, però més que a cap altra cosa la fa a la llengua comuna que des d'aleshores i fins a l'actualitat comparteixen? A qui interessa falsejar aquesta història comuna? I per què? Les respostes i elocubracions depassarien els límits d'un simple article periodistic, i hauríem d'arribar a la tesi doctoral per poder-ho aglomerar tot. Però simplificant molt, hi ha exemples tan vàlids com les pors sempre latents dels que un dia van fulminar el fet de la realitat dels territoris de la Corona d'Aragó. La por que ja tenien ells i la que encara romana en els seus descendents que, "sin que se note el empeño", han anat des d'aleshores erosionant la realitat d'uns països que tot i tenir entitat pròpia, estaven perfectament federats -amb l'entendre polític d'aquells temps- eren una veritable potència bèlica, social, cultural i econòmica, i conjuminaven la zona de la mediterrània més rica i amb més possibilitats de l'època. Per això que aquests territoris s'arrengleressin al costat dels austriacistes va posar en safata a Felip V, el borbó guanyador d'aquella guerra, la possibilitat d'expansió i del desitjat domini de la corona "rica" de la Península per part de Castella, que, tot sigui dit, fins llavors havia estat una corona més aviat pobre, i que necessitava aquests territoris d'Aragó –o altres ja que van dubtar entre la conquesta de Portugal o la d'Aragó, perquè amb les dues a l'hora no hi podien ni tenien prou efectius- per fer realitat el futur projecte d'Espanya. Des de llavors ininterrompudament, els dividends econòmics aportats pels nostres feiners, rics i productius territoris, a les terres hermes messetàries han estat i són incommensurables. M'atreviria a dir doncs, que en un grau molt elevat, aquesta és la raó més important dels defensors a ultrança de la unitat pàtria espanyola.

Malgrat la derrota del 1714, i la repartició del Principat de Catalunya entre Espanya i França, les terres de parla catalana mai no han estat anihilades ni la seva llengua morta, i no per falta d'intents en totes les èpoques des d'aquell fatídic any. Per això encara avui passa el que passa, s'explica el que s'explica, i s'esgrimeix el que s'esgrimeix amb excuses vanes, però no pas certes. I la gran por del pensament centralista-recaptador, és que la vertadadera història del que van ser i són els Països Catalans arribi a l'abast popular a gran escala. Per això acusen aquesta denominació –falsament- de colonitzadora del Principat cap a les altres demarcacions. L'única manera que tenen –la de la "por que vénen els catalans!"- per posar-nos els uns contra els altres, amb un més que clar exemple guerrer del seu "divide y vencerás". Només cal veure que la tan citada i esgrimida Constitució espanyola, objecte de defensa actual dels anomenats constitucionalistes davant els nacionalistes "perifericos" que diuen ells, prohibeix expressament

“la federació, associació o pacte entre distintes autonomies”. I això òbviament no va estar pensat ni maquinat per por que La Rioja i Castella-Lleó, per exemple, es federessin entre si, sinó que la cosa anava per altres derroters.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/4675-a-qui-preocupa-el-terme-paisos-catalans-.htm